

Myšlenka vysockých ochotníků na vlastní scénu se táhne celou historií divadelnictví ve Vysokém. Sen začal nabývat přesnější podobu od roku 1924, kdy na valné hromadě členstva bylo rozhodnuto začít se stavbou. V té době už bylo zakázáno hrát na sále v městské radnici (dnešní základní škola) pro nevyhovující stav. Sta-

vební komise nezhálela a vybrala nejlepší a nejlcacinější projekt pana stavitele Josefa Jandy. Dodnes obdivujeme jejich odvalu. Na kontě měli 70.000 a od Občanské záložny ve Vysokém přislíbeno 200.000 korun. Celkový rozpočet se ale vyšplhal až na 430.000 korun.

Pokračování příště

neděle 16. října 2005		
kdy	co	kde
11:00	přípravný výbor	kuřárna
13:30	loučení Opatovice nad Labem	
14:00	Blbec k večeři	velký sál
14:30		
14:30		Štítina
19:30	Prolhaná Ketty	velký sál
20:00		
20:30		Dobronín
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	zasedání poroty	kuřárna
22:00	společenský večer	hasičovna

Větrník, zpravodaj XXXVI. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává přípravný výbor. Redakce Jana Fričová, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal, video Jarda Vondruška. Náklad 220 ks. Cena 4 Kč.

Právě čtete

číslo 2.

VĚTRNÍK

Ročník XXXVI.

Sobota 15. října 2005

Dnes		
kdy	co	kde
8:30	pietní vzpomínka	hřbitov
9:30	seminář	malý sál
11:00	přípravný výbor	kuřárna
13:00	příjezd Štítina	
13:00	příjezd Dobronín	
13:00	koordinační schůzka	Víla
14:00	vítání Opatovice nad Labem	MÚ
14:30	dechovka	před divadlem
14:30	vítání Štítina	MÚ
14:30	vítání Dobronín	MÚ
15:00	předání klíče	před divadlem
15:00	vítání Opatovice nad Labem	MÚ
15:00	vítání Štítina	před divadlem
15:00	vítání Dobronín	před divadlem
16:30	Tisková konference Filipa	malý sál
19:00	setkání hostů, poroty a pořadatelů	malý sál
19:30	Vyhoďme ho z hnízda	velký sál
20:00		
20:30		Opatovice nad Labem
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	zasedání poroty	kuřárna
22:30	společenský večer	hasičovna

Recenze

DS Krakonoš:: P. Pýcha, Republiku za koně a fotbal.

Představení je založeno na výborné předloze. Pýchova obrozensko-secesní koláž vytváří pozoruhodný a půvabný apokryf. Text má vtip a jeho vsazení do scény je neméně vtipné. V textu, v prostoru i ve hře herců se uplatňuje trojí rovina: rozvíjeného příběhu, kabaretních prostředků (tady mám na mysli gagy hrané na tři doby nebo trojhru všech mužů souhlasně) a prvek nai-vity.

Naivita se rozvíjí na jedné straně v nepřiměřenosti situací a důsledků v předloze samé, ale také významně v postavách představení, které nesou více nežli je běžně zvy-

kem na jevišti sebou své osobní rysy a denní návyky. Pozoruhodné je, že se daří vyhrávat gagy navzdory tomu, že jsou někdy realizovány takříkajíc pod míru. To střídání podměrečných a plně rozehraných gagů dává přirozenou

cestou naivistický výsledek. Ta autenticita poněkud insitního herectví, která některý gag nedohraje, vzápětí příští gag realizuje a ten skutečně zazáří.

V tom si samozřejmě s hereckou polohou výborně rozumí podoba scény. Dosa- vadní konstatování se opírá daleko více o výkony mužské části souboru, protože ženské trio není mužskému terčetu tak výrazným partnerem v nadsázce a jeho barvy zachraňuje postava Patočkové. V této metodě se vlastně při-

Partneři XXXVI. národní přehlídky venkovských divadelních souborů
Krakonošova divadelního podzimu

Die Garten - Galerie

Gorten Švýcarsko

Penzion BARUNKA

REKOS

KONICA MINOLTA

Ano, jedná se vlastně o historickou hru připomínající děje, o kterých se buď nepíše nebo neví. Mohl bych to demonstrovat například na skutečné postavě básníka Viktora Dyka, který sem a na nedaleký Navarov skutečně na prázdniny pravidelně jezdil a Dykova skála tady opravdu je. V závěru zazní z reproduktoru, že Tomáš Garigue Masaryk v roce 1922 přijel do Semil a promluvil k davům a na semilské radnici je pamětní deska, která tuto událost připomíná. To že tady ve Vysokém se našel poklad stříbrňáků, jenž nyní najdete v Národním muzeu, je také fakt. A my jsme z těchto údajů sestavili příběh.

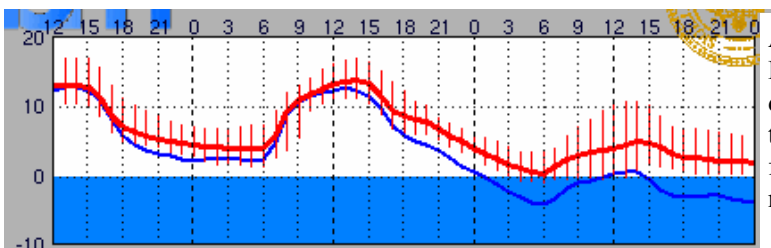
Když už jste úspěšně sestavili jeden příběh, rysuje se nějaký další?

Ano, už teď mám připravenou další hru a nyní je ve stadiu čtení. Teď ji má Honzík Vaverka. Toho musím zvláště připomenout, neboť Jan Vaverka ml. je spolurežisér „Republiky“ a v současné době novou hru čte, poté si o ní budeme povídat. Takže ano, nová hra je už na světě.

Jste dvojnásob nervózní, pokud se uvádí kus, jehož jste autorem a zároveň i režisérem?

Dnes už tolik ne. Dnes to budeme hrát již potřicetkrát, takže už to není ta nervozita, jako na začátku. Ale to napětí, takové to přání, aby vše dopadlo i potřicetkrát dobře, aby se to povedlo - tak to prožívám pořád. (jn)

Předpověď počasí na sobotu:

A je to jako vlno. Prostě jdeme ke dnu. Teploty se dočtí k nule, bude řídit severák a v neděli se zatáhne.

Hádejte!

Vážení přátelé, zašli jste již letos na půdičku? A pokud ano, všimli jste si výzdoby jejích stěn? Tentokrát se zde neobjevily ani fotografie ani obrázky, jejichž autory jsou děti. Letos se zde představuje se svými vtipnými kreslenými glosami stálý člen přehlídkové poroty Mgr. Petr Kolínský. A aby nezůstalo jen u obrázků, připravil si pro vás vtipný výtvarník také zvláštní katalog výstavy. Ten je vytvořen jen zčásti. Je v něm uvedeno třicet dva titulů her, které zde byly provedeny, a jeden portrét zasedající poroty. Vaším úkolem je doplnit k jednotlivým představením číslo obrázku a určit rok, v němž vyobrazená porota zasedala. Ti pozornější jistě již přišli na to, že názvy her je skutečně třicet dva, ale obrázků je celkem třicet čtyři. Pokud se vám podaří určit i zbývající dva, které jsou od porotce hádankou pro vás navíc, jste těmi nejvnímavějšími návštěvníky přehlídky. Tak, do toho! (red)

běh posouvá kupředu, jak se na vojně říká, přískoky. Ale každý přískok vždycky zahraje.

K tomu je třeba připojit výraznou pochvalu učitelské karikatury Martina Hnyka a policejní karikatury Ivana Hanuše. Přiznám se, že v této figurě přímo vidím technika Československého rozhlasu Šimka, který zadním vchodem přivedl do budovy rozhlasu v srpnu 68 sovětské vojáky a v roce 90 chodil hrdě po Pankráci s velkým odznakem OF na klopě.

Tím chci jenom připomenout, že celá ta švanda na jevišti je tak či onak ze života. Napsáno je to tak šikovně a často i hráno tak dobře, že představení získává ambici etického přesahu přes meze vlastního příběhu.

Mgr. Jiří Hraše

Republika versus diváci

Odkud jste?
Z Vysokého.
Hradec Králové.
Ze Semil.
Loukov u Semil.
Z Prahy.
Z Turnova.
Čím jste k nám přirazili?
Pěšky?
Autem, hahaha.
A u t e m ,
samozřejmě.
Proč jste si

vybrali dnešní hru?

Byla zvědavá, jaká bude.

Protože ji napsal můj třídní profesor.

Hrozně jsem se těšila.

Těšila jsem se na vysoké herce, kde mám plno známých.

Hodlám se zúčastnit všech představení.

Co vám říká název Větrník?

Nevím.

Místní tisk.

Říká se tu na Větrově, protože tu fouká větrník, nebo je to nějaký objekt, nebo spolek.

Proč jste se přijeli podívat?

Já moc neslyším, odpovídejte...oni to nahrávají, tak mluv.

Máme chalupu v Blansku a už jsme tady asi po čtvrté.

Jak byste charakterizovali Krakonoše?

Fousatej pán, kterej dohlíží nad vším dobrým.

Jako fešáka.

Já jsem ho snad letos ještě neviděla.

Tak, jak bývá klasicky v muzeích.

Otázka na studenty:

Jaký máte pocit z toho, že tuto hru napsal váš profesor?

Jsem zvědavá, jaké to bude. Hodně jsem o tom slyšela. Myslím si, že to bude dobrý.

Nevím, co od toho mám čekat, tak uvidím.

Neusnuli jste zatím?

Vůbec ne, to by mě ani nenapadlo, klidně zůstanu až do konce.

Ne, je to dobrý.

Hlavatka je nejlepší, my se jmenujeme Hlavatý.

Určitě ne.

Co plánujete po představení?

Půjdu domů, zatopím si a půjdu spát.

Pojedem domů.

Půjdeme na procházku s pejsky.

Jaké bylo představení?

Supr deluxe!!

Moc se mi líbili.

Jaké si odnášíte ponaučení?

Určitě z dějin národa českého.

Určitě budu vlastenec.

To napětí prožívám pořád.

Prvním soutěžním představení letošního ročníku Krakonošova divadelního podzimu byla hra domácího souboru DS Krakonoš Republiku za koně a fotbal. Jde možná o jediné představení, které jsem o přehlídce jako obvykle viděla, a tak jsem byla zvědavá na autora hry a zároveň spolurežiséra Petra Pýchu, který se na režii podílel s Janem Vavroukem mladším. Když jsem se s Petrem Pýchou setkala, nazastírala jsem údiv.

Abych řekla pravdu, v hledišti jsem předpokládala, že autor je starší, světaznalý a životem i uběhlými lety poučený člověk. A vy jste poměrně hodně mladý proti mé představě.

Už jsem se s tímto názorem také setkal. Stalo se nám to už v Lomnici na postupové přehlídce na Třebíč, kde v porotě zasedal také umělecký šéf mladoboleslavského divadla František Skřípek. Seděli jsme se souborem po představení a on za námi přišel, že jej hra oslovila, že je hodně místopisná a zda ten kronikář, který ji psal, je tady? A kolegové herci ukázali na mě slovy, ano, toho máme tady s sebou. To není možné, divil se on, vždyť to je mladý člověk, já jsem byl přesvědčen, že jde o někoho staršího!

Jak jste došel k tématu hry. Proč právě to?

Dříve jsem učil ve Vysokém na základní škole a založil jsem zde také regionální seminář, který vedení školy zasadilo do učebního plánu. A tak jsem v sedmé třídě v jeho rámci dětem vyprávěl o histo-

rii tohoto kraje, o spolkovém životě. Chodili jsme hodně okolo města, často jsme navštěvovali muzeum, povídali jsme si o historii soch, smírčích křížů - hodně jsme toho nachodili. Z mé profese mě historie zajímá. V současné době učím společenské vědy na semilském gymnáziu, takže mám blízko k historii.

Postava učitele ve vaší hře je nějak inspirována přímo vámi?

Už jsem i slyšel, že Martin Hnyk (představitel učitele) možná trochu něco ze mne do postavy dává.

Martin Hnyk: Petr mě nasměroval tam, kde mě chtěl mít - určitě z něj něco mám. Já bych tu roli pojal úplně jinak. Možná někde tam je ten elán a nadšení, které po mně pan režisér chce, já osobně bych ho tam nedal. Podle mé zkušenosti a přesvědčení by učitel vyšel jako člověk vyvyšující se nad ostatní, dělal bych velice „chytrýho“ a takovýho namyšlenýho. Prostě nesympatickýho. Ale vlastenecky založenýho. Ochotnýho lidem něco vysvětlit, ale s výrazem – já jsem učitel a vy sedláci. V mé představě by to byl učitel bez nadšení, takže pěkně nudný patron.

P.P.: Martinovu roli, stejně jako ty ostatní, jsem psal přímo jemu na tělo. Už při vytváření jednotlivých postav jsem měl vždy na mysli konkrétní osobu. Ale když jsem psal učitele, zřejmě jsem slyšel vykládat sám sebe. Zvláště, když jsem viděl, jak Martin hraje, tak si možná vzpo-

mínám, jak jsem tady ve Vysokém učil. Možná někde to tam je, ten elán a to nadšení

„Republiku“ hrajete několik let, přesně od roku 2002. Jak si vysvětlujete, že s ní máte tak dlouhý čas úspěch?

Ten jsme vůbec nečekali. Počítali jsme s tím, že napíšu hru, společně ji nastudujeme a odehrajeme čtyři pět repríz a provedeme derniéru. Pak jsme zjistili, že o ni mají zájem i jinde než ve Vysokém. A

co nás překvapilo, že jí i rozumí! Dlouho jsme si mysleli, že je to jen zdejší, vysoká, místopisná hra a byli jsme překvapeni, že má nějaký nadregionální přesah a dokáže oslovovat i jinde – v České Třebové, v Miletíně a nakonec dokázala oslovit i obecnost pražského divadla Járy Cimrmana.

Což je asi takový vrchol úspěchu vaší hry.

Pro mě osobně a mnoho dalších zúčastněných to bylo nejsilnější představení. Divadlo Járy Cimrmana bylo vyprodané a v závěru jsme zažili obrovský aplaus. Tam se nám veškeré snažení a čas, který jsme do nastudování investovali, v jediném okamžiku vrátily v té nejvrcholovější míře. I když hrát pro vlastní, vysoké publikum, které nutně některým főrům rozumí víc než publikum přespolní, je taky nádherný.

Hra je založena na historických faktech i na skutečné pověsti o zakopaném pokladu?